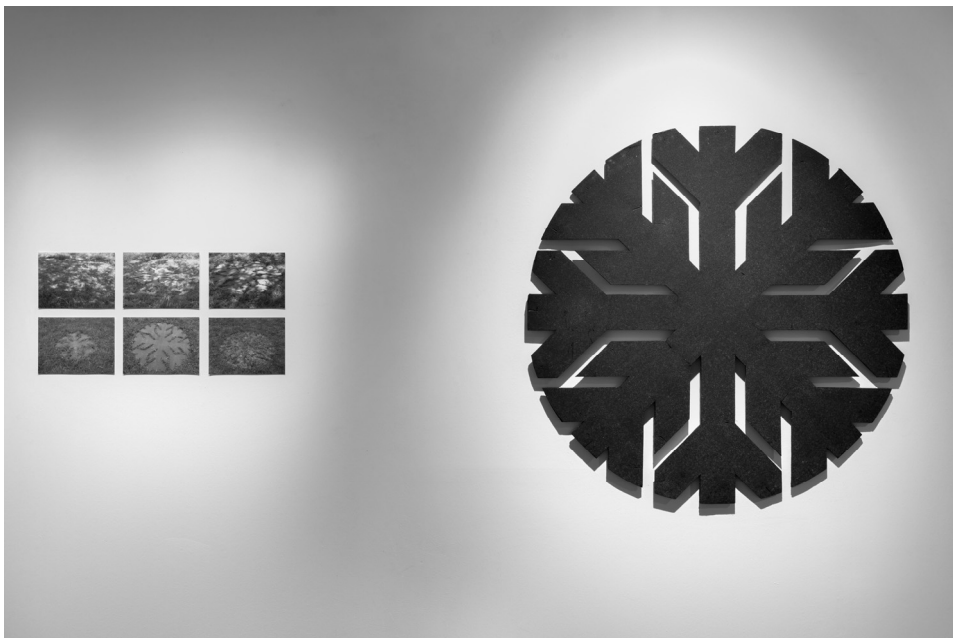

meia vagy a tiszavirág, nem nagy kihívás. Mégis mennyire szép: nem eszik, nem iszik mást, csak levegőt – ó, Anaximenész! Levegőt eszik, repül, szeretkezik és elpusztul. Szeretkezik és meghal. Nem a legtökéletesebb élet? Hisz a tiszavirág nem tudja, hogy élete egy napi szükségyszerűség, nem, nincs ideje megkérdezni Pythiát, nincs rá szüksége, számára az egy nap az örökkévalóság. Nem érzi az idő fájdalmát, hisz az idő nem kívül, hanem benne van.

De ami megtörtént, már megtörtént, és úgy történt meg, ahogyan megtörtént. Nem tudja más, csak az örökké hű szerelmes, az örökké szerelmes tiszavirág.

Miklós Onucsán: *Hópehely* (2008),
© Miklós Onucsán, Mircea Pinte Gyűjtemény